

Előszó – Újra együtt a csapat

Az izzadság patakokban folyik a hátamon. A levegő vibrál a hőségtől, légmozgásnak se híre, se hamva. Holnap két-három fokkal melegebb lesz, ráadásul szombat. Épeszű ember ilyenkor strandol, elmenekül a hegyekbe vagy a tengerpartra. Nem pedig focizni megy.

A szervezők nem tudhatták előre, hogy milyen idő lesz, így nagylelkűen meg is bocsájtok nekik. Az időpontot tologatni már lehetetlen, arra sem lenne garancia, hogy később futballidő lesz. Márpedig focizni kell!

Ez a nyári holszezon legjelentősebb eseménye, mintegy száz alkalmi játékosal, vidéki meghívottakkal, sörrrel, fröccsel, bográccsal és régen látott haverokkal. Három pályán rúgjuk a bőrt, az ősrégi fűzfák alatt pedig feleségek és barátnök csivitelnek és próbálják kordában tartani a kölyköket.

Bár a lakásban uralkodó hőség miatt kedvem lenne sajnálni magam, a holnapra gondolva önkéntelenül is elmosolyodom. Hiánytalanul együtt lesz a brigád, akárcsak a régi szép időkben, amikor együtt koptattuk a betonlépcsőket Stockholmtól Boszniáig, vagy Soprontól Tuzsérig.

Te jó ég, mennyi idő telt el a kezdetek óta... azóta mindenki felszedett jó pár kilót és hiába is küzdött ellene, valamelyest megkomolyodott. Azért teljesen nem gyógyultunk ki minden betegségünkéből. Ha nem is heti rendszerességgel, de még mindig fel-felbukkantunk szeretett csapatunk bajnoki mérkőzésein és a magyar válogatott aktuális *„majdnem kijutottunk, de majd legközelebb...”* sorozatain.

A felszedett kilók azért elgondolkoztatnak. Holnap pizock meleg lesz és nekünk legalább öt meccset kéne lejátszanunk. Fogjuk ezt bírni? Amennyi sör lecsúszott a torkunkon az elmúlt évtized alatt... az elszívott cigaretták füstje pedig elsőtítené a napot.

Bár a kőbányaiakban lehet bízni. Brazília hiába a csapat rangidőse, hátvédként még mindig tud hozni egy stabil szintet. Elmondása szerint egész gyermek- és kamaszkorát végigfocizta az Újhegyi lakótelep betondühöngőin. Nem véletlenül volt

ő kimondatlanul a Vezér csapatunkban, most is ő irányítja majd a védelmet. Született vezető. A napi három-öt söre lecsökkent egyre, ráadásul soha nem cigizett. Cselzi átlagon felüli játékindigenciájával, Martin pedig a panelek és a lengyelek népének minden csibészségével hozzá tud adni valamit a csapat reménybeli sikeréhez. Bár Martin jelenléte az első meccseken mindig bizonytalan, mert pénteken megszámlálhatatlan ismerőse közül bárki rá tudja venni egy reggelig tartó tivornyára. Régebben ennek az eseménynek a bekövetkezése 100 százalék volt, de idén is láttam már karikás szemekkel szombat délutáni bajnokokon. Ezek a polákok az átlagnál is nehezebben nőnek fel, hiába szocializálódtak olyan nagypolgári környéken, mint a Kőbányai Paneldzsungel.

A székely felmenőire oly büszke Sínbohóc egyenesen szolgálatból érkezik a pályákhoz. Szerencséjére végre valamihez közel van a Kelenföldi Pályaudvar, a gyorsvonalat pedig valamelyik kollégája már nélküle továbbítja a Délibe egy üveg „okosban” beszerzett köménypálinka ellenében. Valószínűleg az utazóközönség őszinte megdöbbenését is ki fogja váltani egy be nem tervezett megállójával. Az ostoba utasok persze nem tudják, hogy ha Sínbohóc nem veszi fel Tucót egy Tapolca melletti falucskában, akkor nincs kapusunk.

Én ráérek kilenc felé elindulni itthonról, mert a lakás előtt vesznek fel. Annak a malé Kornélnak biztosan megalszik a tej a szájában, amíg átdöcög Zuglóból Kelenföldre, de legalább pontosan ide fog érni. Kornél nagyon kevés kifejezetten jó tulajdonságainak egyike a pontosság. Ezért is inkább sváb őseinek jár az elismerés. Igyekszem majd közös egyetemi élményeinkkel szórakoztatni az úton, így hátha nem lesz ideje panaszkodni

Aszongya'... hányan is vagyunk? Tuco véd, aztán Brazil, Cselzi, Martin, Sínbohóc, Kornél, jómagam... persze, Melák is ígérte magát. Őszinte reményét fejezte ki, hogy kiesünk a csoportkörben, mert akkor nyugodt szívvel elmehet valamelyik kimondhatatlan nevű, hallgathatatlan zenét játszó zenekar bécsi koncertjére. Texas és az Ikrek pedig attól tették függővé a jelenlétüket, hogy valamilyen számomra ismeretlen radikális szerveződés mikor akar akciózni a meglegfelvonulás kapcsán. Szerencsére ezek a megmozdulások általában a sötétség jótékony leple alatt zajlanak, addigra pedig biztosan végzünk.

Digó az egyetlen, akit lábba hoz az Európa Bajnokság döntője, a torna után azonnal útra is kel Kijev felé. Kíváncsi vagyok, a hajára kent zselé mennyire állja majd az afrikai hőséget.

Paci fotózni fog, Tulipán barátom pedig bár kijön, de biztosan nem lép pályára. Biztosan összeszedne valamilyen sérülést, a fetrengés alatt napszúrást kapna, vagy az első horzsolástól vérmérgezést vizionálna.

A csapat nem lenne teljes a lányok nélkül. Grétit, Ginát és Esztert biztosan alig fogjuk majd látni a meccseinken, mert a melegben a söröktől hamar megszédülő szurkolótársak igényt fognak tartani a társaságukra.

Akkor még egyszer vegyük át: Brazil, Tuco, Sínbohóc, Cselzi, Melák, Texas, az Ikrek (2 fő), Kornél, Martin, és jómagam, Drón. 11 fő. Hiányzók: Golyó, Proton és Albán. Három fő. Eljön, de nem játszik: Paci, Tulipán és a három lány: hat fő.

Ennyien akár két csapatot is indíthatnánk, de ebben a döglesztő melegben kell ennyi csere. Soha nem vallottuk azt az elvet, hogy a részvétel fontosabb a győzelemnél, ennél azért lényegesen földhözragadtabbak vagyunk. De hangozzék bármennyire is nyálasan, holnap az lesz a legfontosabb, hogy valamennyien ott leszünk. Régen volt ilyen. Pedig hajdanán azt hittük, hogy semmi sem jöhet közbe és soha nem lesz kifogás.

Mindent elmesélek ezekről a srácokról, talán kicsit árnyaltabb lesz a társadalom róluk kialakult nem túl kedvező képe. Szerencsére van miről mesélni, jó és rossz dolgokról egyaránt.

A jók közül is a legjobb, hogy gyakorlatilag mi működtetjük a kapitalizmust. Nem kis időt kitevő közös sörözéseink alatt vaslogikával bebizonyítottuk, hogy szubkultúránk roppant fontossággal bír az üzleti világ és a társadalom számára. Először is: a szoty, tökmag, üdítő, sörfogyasztás GDP-élénkítő hatása ugyebár vitán felül áll. A jegy után adót fizetünk, a pénzből pedig szegény gyerekek járhatnak iskolába. Biztosak voltunk benne, hogy ez az adó nemes célokat szolgál, szándékunk nemességével egybehangoz. Miattunk zajlik a labdarúgó-bajnokság, így több tucat sportember számára biztosítunk nem is alacsony szintű életszínvonalat. Nem beszélve a játékvezetőkről, biztonsági személyzetről. Ők a jövedelmükből szintén fogyasztanak. A GDP immáron úgy pörög, mint a bűgocsiga.

Ha már szubkultúra: újságíróknak, tévéseknek szintén hálás témát szolgáltatunk. Lehet rajtunk erőltetetten viccelődni, szörnnyülkődni és csodálkozni. A szociológusok pedig tényleg belőlünk élnek. Annyira biztosan nem jól, mint labdarúgóink, de a játékosok legalább tisztában vannak a foci szabályaival és a pálya tartozékaival, míg a rólunk értekezők inkább írnak bulvárcikkeket tanulmány néven. Azt mondanom sem kell, hogy az így megszerzett és elfogyasztott jövedelmek az Úr felé lökik a bruttó nemzeti összterméket.

Mit írnak az okosok, mi is tart minket össze? A szélsőséges politikai eszmék? Röhej, utálunk minden politikust. Panaszkodni és felháborodni nagyon szeretünk, de Magyarországon ki nem? A balhé? Nem mondom, néha jól esne pofán verni valakit, de lassan névről ismer mindenki mindenkit a magyar stadionokban. A bunyó pedig küzdősportolók zártkörű elit-klubja lett kihalt erdők közepén.

Velünk változott valami az elmúlt tízenakárhány évben? Nagyon is. Kivéve talán Brazilt. De ez természetes. Hogy nézne már az ki, hogy bő egy évtized után pont társaságunk vezetője változna a legtöbbet? Nélküle valószínűleg nemcsak hogy régen széthullott volna a brigádunk, de össze sem állt volna. Azt is lefogadom, hogy valójában az ő fejéből pattant ki ez az egész. Hogy hol? Természetesen egy kocsmá mélyén. Valamikor nagyon régen. Majdnem tizenöt éve.

1. Brazil

- Brazil, te is kérsz egy hubit?
- Kösz, nem. Inkább egy sört.
- Hubit biztosan nem?
- Sör jó lesz. Ászok. Kösz!

Utálom a töményt, mióta vagy tíz éve hánytam attól a pancsolt vodkától. Minden meccs előtt elmondom legalább egyszer. A hubi és a jéger nyálás, édes lötty – nőknek való. Szintén nem fér a fejembe, hogy mit szeretnek az emberek a whiskyn. Az Jockey Ewingéknak való. Ráadásul szappanízű. Lássuk csak, mi van még... ja, igen: bort is utálom, mert savat csinál. A sör jó, azt iszom. Ennyi.

Viszont mi van már megint ezzel a géppel? Nyomkodom, nem akar bekapcsolni, pedig most cseréltem benne elemet. Vajon akkor romlott el, amikor véletlenül a kocsí oldalához vertem? Akik már évek óta fotóznak, nem sok jóval bíztattak, amikor megmutattam nekik ezt a kávédarálót. Csodálkoztak, hogy egyáltalán még működik, és persze büszkén mutogatták a százezres objektívüket. Jó vicc, ennyi pénzt azért nem verek el a hobbimra, az asszony meg is ölne. Ráadásul, ha azt verném a kocsí oldalához, akkor a lencsében keletkezett kár drágább multság lenne, mint amennyit az egész autóm ér.

– Megint nem működik? Megjavítom? – Golyó, a villany-szerelő leskelődik a hátam mögül. Azonnal ugrik mindenre, ami árammal megy és elromlott. Legyen az bojler, villanykörte, vagy akár ez a fényképezőgép.

– Hát nézd meg! – szerintem ugyanúgy nyomkodni fogja, ahogy én, de az is lehet, hogy szétszereli. De ezzel ma nem fogok fotózni. Legalább ihatok a meccs alatt.

Golyó a szájába tesz egy piros multit, az összes füstöt a képembe fújja, felvonja a szemöldökét és szerelni kezd. Inkább hagyom dolgozni. Annál is inkább, mert a sörömet a pultnál hagyta. Egyszerűen nem bírom nézni, amikor elkezd szétszerelni az ócska ketyerét. Mindig biztos vagyok benne, hogy az alkatrészek egyik felét úgy megnyomorítja, hogy mehet a kukába, a másik felét pedig elveszíti. Soha nem felejttem el, mit